

Seu del Diari de Girona

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT | PASSEIG GENERAL MENDOZA, 2. 17002 GIRONA. | TELÈFON 972 20 20 66 | FAX DE REDACCIÓ 972 20 20 05 | FAX D'ADMINISTRACIÓ 972 22 48 25 | FAX DE PUBLICITAT 972 21 25 87 | <http://www.diaridegirona.cat> | A/E: diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
C/ Joan Reglà, 5, 3r E. 17600 FIGUERES
TELÈFON: 972 50 99 09
FAX: 972 50 93 69
A/E: altemporda.diaridegirona@epi.es

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
DELEGAT: Xavier Valeri
Plaça Clarà, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT
TELÈFON: 972 26 88 11. FAX: 972 26 81 50
A/E: garrotxa.diaridegirona@epi.es

CLUB DIARI DE GIRONA
TELÈFON: 972 20 20 42
HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
A/E: subscripcions.diaridegirona@epi.es

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DIFUSIÓ CONTROLADA PER

Pere Tubert Bassas
PRESIDENT DEL GRUP MIFAS

A MIFAS NO ENS VOLEM RENDIR

No sé com s'ha de dir per no crear més desànim del que actualment estem vivint, no obstant això, és necessari expressar el que passa. Jo sé que en qualitat de President d'una entitat que té una plantilla de 410 treballadors, 3.000 associats, 1.500 col·laboradors, etc., la meua signatura en els concerts, els convenis, les pròrrogues d'acords comercials... no té cap valor per als senyors que estan en estaments polítics i càrrecs de bon sou.

A finals de maig vaig signar amb la Directora General de l'ICASS de la Generalitat de Catalunya, el règim de concert per a l'ocupació de les 28 places de la residència que gestiona MIFAS. Per entendre-ho, jo que no tinc estudis, entenc que són els imports que MIFAS cobrarà al llarg del 2011 per l'atenció dels 28 residents, pels 12 mesos de l'any, per persona, si no hi ha cap baixa. Per tal de signar el concert de les places vaig haver de desplaçar-me a Barcelona i, un cop allà: signatura, segell i cap a casa falta gent.

El 29 de juliol vaig rebre una carta d'ofici enviada per correu electrònic, signada també per la Directora General de l'ICASS, en la qual se'ns informava d'una retallada que es començaria a aplicar l'1 d'agost, aquesta vegada el correu electrònic era de

caràcter urgent però no calia ni anar a Barcelona, ni la meua signatura. Per tant, no pagaran el que es va signar sinó un 3% o un 4% menys.

El càlcul és senzill, malgrat no tenir la sort de comptar amb els experts en ràtios, mòduls, barems, tipologies... de què disposa l'Administració. El que no entenc, i mai he après, és com es pot prescindir olímpicament de la meua signatura i aplicar les retallades d'avui per demà.

Amb el Departament de Salut, durant anys, hem mantingut un conveni econòmic per la prestació de determinats serveis amb el corresponent pagament d'una quota trimestral per part nostra. S'ha de reconèixer que és un servei molt estimat i amb uns avantatges inigualables. Aquest any se'ns va renovar prèvia negociació de l'augment. Mitjançant un avís telefònic i també per escrit se'ns va informar de la rescissió abans d'acabar l'any. La meua signatura de la pròrroga, una vegada més, no és vàlida.

Ja sé que hi ha crisi i per tant, retallades a Sanitat i Serveis Socials especialment. Han de complir amb Europa... Faig una pregunta i demano resposta: si jo al final del trimestre també decideixo no pagar l'impost que hem retingut de l'IRPF dels treballadors o l'IVA, o l'Impost de Socie-

tats, o les escombraries, o m'aplico un descompte d'un 3 o 4 %. Què? Serà necessària la meua signatura? O després aplicarem la força o l'embargament o la presència dels Mossos d'Esquadra o l'exèrcit? Atenció! Quan no siguin Millets o Millons.

De totes maneres, no cal ser tan mal parit. És millor no pagar el proveïdor del pa o la carn que són els petits que mai diuen res. Aquests són com les formigues, sabem que n'hi ha moltes, que són petites, que les trepitgen, les matem i que sempre en surten de noves. El més important és jo que sóc un verdader mata formigues i que mai n'he sentit cridar cap. Penseu que això és

el més important: matar un ésser viu que no crida perquè és petit.

Davant d'aquesta situació, ens diran que la solució la tenen els polítics o el vot en blanc, però res d'això a mi em dona la resposta adequada. Als que governen no els agrada el que escric i ens ho faran saber. Els de l'oposició, ja ho sabem, ho faran millor sempre i quan no governin. El vot en blanc té la caducitat de les hores que dura el tancament de les urnes, després ja ningú se'n recorda.

Parlem del blanc, aquesta es la qüestió, el valor del blanc, de la signatura blanca, del vot en blanc... Al final de la carta en la que se'ns informava de la retallada econòmica, enviada per la Directora General de l'ICASS, ens informa que la retallada s'ha pactat amb una Entitat Federativa, la qual no anomenen, a la qual la meua entitat ha de pertànyer per obligació i en la qual el vot en blanc és igual a la suma total dels vots dels assistents més els representants legals o delegats (10% + 20% = 30%). Al mateix temps, aquesta federació pertany a una confederació a la qual MIFAS també hi pertany per delegació. Així mateix també estem en una altra federació que representa una variant que no pot federar l'anterior federació.

El vot en blanc que representa els estaments polítics, doncs, és igual sense vots representats o delegats, amb l'única diferència que com que econòmicament són molt ben retribuïts, la fórmula té variant, els vots en blanc són ocupats pels votats i així no es perden sous. Exemple: 30% vots = 30 sous No/30% vots = 100 sous Sí.

Tot això per demanar que la signatura i, en conseqüència, els pressupostos anuals d'una Entitat per a l'any 2011 siguin creïbles. La crisi no només ha de matar la formiga perquè és petita sinó que, a la nostra edat, ens ha de permetre gestionar amb dignitat pel que sempre hem lluitat. No ens volem rendir.

Ànxel Vence

ENYORANCES DEL VELL ESTAT

C reix aquests dies a Espanya (sobretot a *Ejpaña*) el nombre de peticions per a la supressió de les autonomies, dels ajuntaments i del que faci falta perquè l'Estat torni a ser un i gran, a més d'estalviador. Res més lògic. Aquest és un país taurí en el qual sovint s'usa el cap per envestir i molta gent creu tenir la fórmula amb la qual ar-

reglar-ho tot en dues puntades de peu. «Jo suprimiria les autonomies i ens estalviàvem una pasta». «Jo em demano les diputacions». «Jo crec que sobren cinc mil ajuntaments». «I el Rei, per a què serveix?». Així, entre cafè i copa, les tertúlies de l'espanyol assegut van entrant a cops de matxet en la fronda administrativa del país. Hi ha qui proposa escapar tots els regnes autònoms i qui -més condescendent- s'accontentaria a privar d'aquest règim als que no tinguin pedigrí històric. Qualsevol que sigui la proporció, tots coincideixen que aquí sobra alguna cosa o molt.

Ningú parla de desmuntar -ja posats- el Govern; però és que tampoc es tracta que ens convertim en anarquistes. Els hàbits conservadors pesen molt a la vella Espanya. Aquí, fins i tot els rebels del 15-M són gent d'hipoteca i ordre. El que en realitat demanen els neopatriotes és la supressió de les autonomies a manera de bàlsam de Fierabrás capaç de resoldre d'un cop (o d'un cop de decret) l'angoixant deute que afligeix el país. És de suposar que el que pretenen eliminar és l'autonomia política i no els territoris afectats i els seus pobla-

dors; encara que amb alguns dels que fan servir el cap per envestir mai se sap.

Si l'utilitzessin per pensar -vici gens recomanable-, potser s'adonarien que els regnes autònoms són també part de l'Estat i actuen com a tal en els marges de competències que la Constitució els assigna. Presten, per exemple, serveis de Sanitat i Educació que el Govern hauria de seguir proporcionant a la ciutadania en el cas que els poders de gestió de les comunitats fossin tornats a l'Administració Central. Si el país fes marxa enrere en el túnel del temps i tornés de cop i volta a l'Estat unitari, res costa imaginar que la despesa en aquestes costosos serveis al contribuent seria més o menys la mateixa. I no hi ha cap raó per pensar que les prestacions fossin millors.

Al·leguen els partidaris de podar l'arbre de les autonomies que el desballestament de l'actual estructura de l'Estat estalviaria als contribuents el cost de disset governs i parlaments i tot el seguici adjunt de cotxes oficials, xòfers i assistències de seguretat. L'argument sembla incontestable i encara ho seria més si no existissin països com Alemanya, que compten amb un nombre

similar de governs i parlaments als seus Estats Lliures i, malgrat això, llueixen un PIB esplèndid i uns comptes sanejats.

En realitat, no hi ha una fórmula màgica. Els estats federals solen funcionar esplèndidament i entre ells hi figuren algunes de les primeres potències del món; però també els unitaris ofereixen a vegades un maneig solvent, si ens fixem, un suposar, en el cas de França. Estranyament, els que s'inclinen per la devolució de poders a Madrid no solen exigir el retorn de la sobirania cedida a Brussel·les en altres assumptes de potser major força. La moneda que controla el Banc Central Europeu, la política agrària, la pesquera i -properament- els impostos i els pressupostos estatals són només algunes de les competències que Espanya ha transvasat a transvasarà a la UE, sense que a penes ningú hagi mogut una cella per això. Més que aquesta pèrdua, potser raonable, de sobirania, el que pel que sembla preocupa aquí és una mòdica desconcentració del poder a favor dels regnes autònoms. La de l'enemic interior segueix sent, pel que es veu, una vella i actualíssima tradició espanyola.